

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Νὰ τὸ νησί μου. Ἦλιε χρυσέ, πὺν ὡσὰ δροσιά σὲ πίνει,
σὲ θάμπωσε ἢ λαχτάρα μου καὶ πειὸ ἀπὸ σὲ φλογίζει.
Καράβι ἀργό, πὺν ἡ πλώρη σου βαθιά τὸ πέλαο σκίζει,
ἀκόμα, ἀκόμα τὰ πανιά φτερά δὲ σοῦ ἔχουν γίνει!

Σὲ σένα, εἰρήνη, τ' ἄρματα· καὶ τὰ ὄνειρά μου ὡς τάμα,
ἔστια, στὸν ἅγιο σου βωμό, τὸν ἔρημο, ἀπιθώνω.

Γερμένος κάτω ἀπ' τῶν ἐλιῶν τὸν ἥσιο, θέλω μόνο
νὰ νανουρίζη με ὁ γιάλδς μὲ τῆς Σαμφῶς τὸ κλάμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

ΜΑ ΠΩΣ...

Κοίτα! τῆς εὐτυχίας μοι συντρίμια τὰ Παλάτια
καὶ ὁ νοῦς μου ἀνασαλεύοντας στὴ σκέψη μου μεθᾶ.
Νὰ σὲ ξεχάσω λές; Μὰ πῶς; Τὰ φωτεινά σου μάτια,
τὴν ὑπαρξή μου ἐκάρφωσαν σὲ νέο Γολγοθᾶ.

Η ΛΟΓΙΚΗ

Ναί ἢ πίκρα φαρμακώνει μας τὸ νοῦ καὶ ὁ πόνος καλεῖ!
Χαμένη ἢ Νειότη μας περνᾶ, μνήμα βουβὸ καὶ κρύο,
καὶ μέσα μας ἡ λογικὴ θρηνολογᾶ καὶ κλαίει
σὰν Γκιώνης κακορίζικος μέσ' σὲ νεκροταφεῖο.

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΕ Σ' ΕΙΔΑ

Εἶν' ὁ καημός μου ἀβάσταχτος τρεῖς μέρες πὺν δὲ σ' εἶδα.
Βραδιάζει, σβήνει ὀλόγυρα καὶ χάνεται τὸ φῶς.
Πάει καὶ ἡ μέρα ἢ σημερνή! Νεκρὴ μιὰ ἀκόμα ἐλπίδα,
κ' ἢ μαύρη νύχτα ἀπλώνεται, τοῦ πόνου μου ἀδεραφός.

ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΝΕΟ

Πλάι στὸ Ρέμα καρτερῶ νάρθης νὰ μ' ἀνταμώσης
καὶ τὰ νερά γοργοκυλοῦν καὶ τὰ θωρῶ καὶ κλαίω.

Τὸ κίλημά τους ἦ Ζωή— κι ὅταν καλὰ τὸ νοιῶσης,
κυλώντας θὰ ξεφύγης μου καὶ σὺ γιὰ κάτι νέο.

ΕΣΥ ΞΑΝΘΟ ΚΟΡΑΣΙ

Τοῦ μαύρου πόνου μου ἡ βροχὴ βαθιά μου ψιχαλίζει.
Ὡ! τέτοιος πόνος μάρμαρο ξυπνᾷ καὶ τὸ ραγίζει.
Κι ὁμως τὸν πόνο μου ἀγαπῶ. Δὲ θέλω νὰ περάση,
γιατ' εἶσαι ὁ πόνος μου ὁ βαθὺς, ἐσύ ξανθὸ κοράσι.

ΔΕ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ;

Δὲ θὰ ξανάρθης εἶπες; Ναί; Δὲ θὰ ξανάρθης; Μίλα!
Πές μου το! Πές το δυνατά! Πές το ἄλλη μιὰ φορὰ!
Δὲ θὰ ξανάρθης; . . Κοίταξε! Πέφτουν ξερὰ τὰ φύλλα
νὰ ράνουν ἓνα φέρετρο ποὺ κοίτεται ἡ χαρὰ.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Νὰ ὁ ἥλιος χρυσοπόρφυρο βαρὺ σκορπᾷ τὸ κάμα
κ' οἱ πόθοι βράζουν στὸ πνιχτὸ μεθηστικὸ λιοπύρι.
Ἡ Σάρκα λιώνει ἀναλυτὴ σὰν ἀγιασμένο ἀνάμα
μέσα στοῦ Πόθου τὸ κρασί, σ' ἐρωτικὸ ποτήρι.

ΑΙΜΙΔΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ ΕΛΕΓΕΙΑ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια σὰν γυρίσανε τὴν ἀνοιξη
Στὸ γαλανό σου, Σμύρνη μου, ἀρογιάλι,
Δὲ βρήκανε τὴν ὁμορφὴ φωλίτσα τους
Κι οὔτε σκεπὴ γερὴ νὰ χτίσουν ἄλλη.

Ἔφυγαν τὰ πουλάκια τὰ κακόμοιρα...
Κ' ἐχτές σὰν τὰ εἶδα μαυροφορεμένα,
Μοῦ φάνηκε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσανε
Πὼς κλαίγανε κι αὐτὰ μαζὶ μ' ἐμένα.